

flere Steder i Unitet, og da saaledes kun en mindre Kredss vil henhøre under hver enkelt Kredssret, kan det ikke antages, at der 4 Gange om Aaret vil kunne indbringes noget synderligt stort Antal af Sager for samme, hvorhos man uden Tvivl tør gaae ud fra den Forudsætning, at flere saadanne Sager ville kunne blive afgjorte paa en Dag, i alt Fald i de Tilfælde, hvor det ikke er nødvendigt at gjenoptage Forhandlingerne enten i det Hele eller for en Del. Idet man endnu blot skal bemærke, at det vist nok kan have sin Bæmselighed i det enkelte Tilfælde at afgjøre, hvilken Del af en Sag der skal gjenoptages paa Grund af nye Vidner eller nye Forklaringer, som sniktes fremskaffede under Appellen, men at denne Afgjorelse dog vil lattes ved den Appellanten efter Udkastet paahvilende Forpligtelse bestemt at angive, hvad hans Anke gaaer ud paa, skal man endelig tilføie, at det ogsaa af Ministeriet er erkjendt, som det fremgaaer af Motiverne til det forrige Udkast, at en egentlig Appel, saaledes som man hos os opfatter dette Begreb, skjøndt nye Oplysninger ogsaa efter den nugældende Lovgivning kunne modificere Sagens Grundlag, som det forelaae i første Instants, vistnok ikke er forenelig med den offentlige, mündtlige Rettergang, hvorfor Indbængselen af en Sag for en højere Domsstol forsaavidt maa anses som en ny Forfølgning af Sagen, men at man dog af de i Motiverne til det forrige Udkast fremhævede Hensyn ikke har troet at hindre affjøre Afgangen til en ny Provelse af de heromhandlede Sager. Men ved den nærmere Ordning af dette Forhold har Opgaven væsentligt maattet være den, saavidt muligt at bevare Mündtlighedsprincippet uforænklet, og Ministeriet maa fremdeles fastholde den Overbevisning, at Oprettelsen af Kredssretter vil være et hensigtsmæssigt Middel hertil.

Medens Udvalget, som ovenfor anført, har været af dette Anskuelse med Hensyn til hvilken Appelleret man skal benytte, har det i Forening fremsat nogle Bemærkninger med Hensyn til Enkeltigheder i dette Kapitel. Naar Udvalget med Hensyn til den tidligere § 296 har foreslaaet, at Sager, hvor Straffen er bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Dage eller Fængsel eller

Tvangsarbejde i tilsvarende Tid, ikke skal kunne være Gjenstand for Paadanke, hvorved det har villet antyde, at flere Sager skulde kunne underdrages Appel, end det forrige Udkast hjemlede, saa har Ministeriet fundet Betænkelighed ved at gaae ind paa dette Forslag, forsaavidt Straffen af Fængsel paa Bånd og Brød angaaer, i hvilken Henseende man skal tillade sig at henvise til de det forrige Lovudkast ledsagende Motiver, hvorimod der Intet er fundet til Hinder for at medtage Tvangsarbejde, endog indtil 30 Dage, hvorved § 283 i nærværende Lovudkast i det Hele kommer til at staa i Overensstemmelse med § 14 i Lov af 11. Febr. 1863 om Forandring i Bestemmelserne om Behandlingen af offentlige Politifagter i Kjøbenhavn m. v. Ministeriet har Intet fundet at erindre mod de af hele Udvalget til den tidligere § 298 stillede Forslag, og er § 285 i nærværende Udkast saaledes affattet i Overensstemmelse hermed, hvorimod man ikke har fundet tilstrækkelig Anledning til efter Udvalgets Mindretals Forslag at forlænge den Frist, som er indrømmet Domsfældte til skriftligt at begrunde sin Anke, til 14 Dage, idet en saadan hyderligere Frist neppe kan være fornøden for den Domsfældte og let kan lede til Sagens Forhaling.

Ministeriet maa fremdeles ansee det rettest, at der altid beskikkes Domsfældte en Forsvarer, naar han er fængslet, haade fordi han derved er hindret fra at varetage sit eget Law, og fordi det neppe kan antages, at han vil forblibe fængslet efter Underrettsdommens Afgjelse, naar Sagen ikke dreier sig om en betydeligere Lovovertrædelse, hvorimod man tiltræder Forslaget om, at der skal gives den beskikede Forsvarer saa betimelig Underretning om Sagens Foretagelse, at han kan sætte sig i Forbindelse ved Domsfældte og foretage det Fornødne med Hensyn til en forsvarlig Udførelse af det ham paalagte Svær (nærværende Udkast § 292). Ligeledes tiltræder Ministeriet de af Udvalgets Flertal til de tidligere §§ 301 og 306 stillede Forslag, der gaae ud paa noget bestemtere at befegne Parternes Ret til at faae tidligere førte Vidner og Andre paahørt. Heller ikke har Ministeriet fundet Noget at erindre mod de øvrige af Udvalget med Hen-